

Natrag

Tabloid je pozvan

Krik iz demokratske tame, pogled u naivnu prošlost i beznadežnu budućnost

JESAM LI JA DRŽAVNI NEPRIJATELJ

U pismu koje je napisao nekadašnji prvoborac demokratskih promena iz Kraljeva Ivan Rajović (inače naš kolega, bivši urednik Ibarskih novosti i dopisnik Naše Borbe) predsedniku republike Borisu Tadiću, a koje Tabloid objavljuje uz neznatno skraćenje i leksičke intervencije, na osoben način razotkriven je poraz jedne ideje i još jednom opisano kako "revolucija jede svoju decu"

Ivan Rajović

Poštovani gospodine predsedniče, prinuđen sam da Vam se obratim na ovaj način, pošto po svim relevantnim pokazateljima, izgleda da u ovoj zemlji ja i dalje imam tretman državnog neprijatelja broj 1, kao i pre dvadeset godina u vreme Miloševićeve diktature, protiv koje sam se zdušno borio. Ne tražim bilo kakav povlašćeni status, orden zasluga za narod, niti bilo kakvo priznanje, tražim samo da se prestane sa mojim progonom.

Još od osnivanja političke koalicije DEPOS u Kraljevu, devedesetih godina prošlog veka, aktivno sam se uključio u demokratske promene, što sada više i nije tako bitno.

Možda Vam je poznato da sam u jeku demokratskih protesta 96-97. god. tri meseca vodio proteste sa Kraljevačkog Milutina (trg u Kraljevu, prim. red.) na mitinzima na kojima su prodefilovali gotovo svi tadašnji borci za promene na čelu sa pokojnim Zoranom Đinđićem.

Tokom tih protesta dolazilo je i do sukoba sa policijom u kojima sam bio pretučen, o čemu postoje zapisi međunarodnih organizacija koje o tome vode evidenciju. Sve to vreme bio sam i dopisnik tadašnje Naše Borbe i urednik Kraljevačkih novina koje je izdavala tadašnja opozicija.

U tim novinama je objavljen i tekst u kojem kuma, sada pokojnog, dr Vukašinića, direktora Zdravstvenog centra „Studenica“ i narodnog poslanika SPS, optužuje pomenutog da joj je tražio 5000 maraka da joj zaposli ćerku, kumče pomenutog lekara.

Tužio me je Zdravstveni centar, ali se pokazalo na suđenju da je to bilo tačno pa sam oslobođen, proglašen nevinim ali sa masom neprijatelja, poštovalaca lika i dela pomenutog lekara, na vratu. A jedna od njih, tadašnja perjanica SPS i direktorka O.Š. Svetozar Marković Jovanka Mihajlović, tužila me je zbog teksta objavljenog u „Ibarskim novostima“ u trenutku kada je na snazi bio takozvani Šešeljev zakon o informisanju. I ova tužba je oborena, zahvaljujući hrabrosti sudije Radunke Novković.

Po preuzimanju lokalne vlasti, početkom 1997, kao što Vam je verovatno poznato, tadašnja vlast koju je predvodio ministar za telekomunikacije Ivan Marković, pokušala je, i uspela u tome, da ukloni predajnik TV Kraljevo sa Goča, kako bi sprečila emitovanje programa u čijem sam kreiranju, kao urednik i jedan od rukovodilaca JP „Ibarske novosti“ učestvovao.

A kada je diktator konačno pao, zatekao sam se na mestu urednika lokalnog lista „Ibarske novosti“. I opet tužba. Ovoga puta zbog kolumne koju sam objavljivao u pomenutom listu tužio me bivši potpredsednik

SO Kraljevo, u vreme protesta, Dušan Mitrović, koji je „lustriran“ na mesto direktora Ugostiteljsko turističkog preduzeća „Srbija“. Povod je tekst „Bivši direktori otkupljuju firme dok deca brane otadžbinu“ kojem sam pisao o tome kako su pomenuti Mitrović i Mihajlo Kosovac, bivši direktor „Magnohroma“ i predsednik OO SPS, kupili preduzeće „Agrosrbija“ iz Kraljeva.

Na suđenju koje je usledilo, pokazalo se da je preduzeće kupio Mitrović, ali ne za sebe već za nekog tajkuna koji je radio u inostranstvu. Sudija Zlata Đorđević, koja je potom postavljena na mesto predsednice Opštinskog suda, donela je presudu kojom me je oslobodila, a istovremeno i presudu kojom se Mitrović osuđuje na mesec dana zatvora zbog zloupotrebe službenog položaja. Kao urednik novina objavio sam ovu presudu.

Međutim, dogodilo se da je posle žalbe viši, mislim Vrhovni sud u kojem su očigledno sedeli partijski drugovi mog tužioca, ali i Slaviša Vojinović iz DS, presudu poništio i vratio na ponovno razmatranje, a u drugom slučaju Mitrovića oslobodio odgovornosti uz obrazloženje da nije ukrao više od 100.000 dinara. Ovoga puta bivam optužen za klevetu i novčanu kaznu od 200.000 dinara, koju je posle velike medijske akcije u kojoj su učestvovali svi viđeniji Kraljevčani, a i Vuk Drašković, platila SO Kraljevo na čijem je čelu bio Miloš Babić, a usledila je i nova tužba za nadoknadu duševnih patnji, pa još jedna za objavljivanje nepravosnažne presude u lokalnim novinama.

Kako je i u ovom slučaju proces vodila sudija Silvana Stefanović, kadar JUL-a, kao i većina tadašnjih sudija u kraljevačkom opštinskom sudu, ponovo bivam oglašen krivim, a potom, posle žalbe, oslobođen, a gospođa Stefanović prebačena na neki drugi proces.

Nekako u isto vreme stiže i presuda za duševnu bol gospodinu Mitroviću u iznosu od oko 300.000 dinara. U takvim okolnostima sud donosi odluku, na osnovu predloga Mitrovićevog advokata, da sa 40.000 dinara na ime sudskih troškova koje sam ja dobio presudom, delimično pokrije moj dug Mitroviću, zbog čega me je tužio advokat koji me je zastupao na sudu, a sud proglasio krivim i naložio mi da mu isplatim sudske troškove za proces u kojem sam oslobođen.

Paralelno sa ovim suđenjima, traje borba za spas J.P. „Ibarske novosti“ koje su privatizovane uz pomoć tadašnjeg ministra Bubala i Velimira Ilića. U tom trenutku sam bio na mestu urednika novina i predsednika Sindikata „Nezavisnost“ i uspeo da se ugovor sa bivšim vlasnikom raskine. U novim okolnostima trebalo je da budem zastupnik kapitala u firmi do nove privatizacije. U nameri da izvršim pritisak na lokalne vlasti kako bi kriminalno privatizovana firma ponovo postala javni servis Kraljevačana organizujem potpisivanje peticije koju je potpisalo više hiljada građana.

Međutim, ovu ideju, ali i moje postavljenje na mesto zastupnika kapitala, sabotira tadašnji direktor Akcijskog fonda, Aleksandar Gračanac, još jedan sa nedavno objavljenog spiska, a kao kandidat za zastupnika, koga podržava i načelnik Raškog okruga Mateja Mijatović,

pojavlja se poznati doušnik Predrag Marković, koji je prethodno čak bio i direktor „Ibarskih“ u vreme prinudne uprave i koji je i te kako kriv za urušavanje firme.

Tokom akcije prikupljanja potpisa na glavnom gradskom trgu Marković se čak usuđuje da dođe i otvoreno mi preti odmazdom kada on bude došao na mesto zastupnika kapitala. Pošto sam mu uzvratio pretnjom, usledile su tužbe, pa se dogodilo da me je Sud za prekršaje kaznio sa 7.000 dinara zbog narušavanja javnog reda i mira, a Opštinski sud sa početnih 70.000 za verbalnu pretnju napadom na telo i dušu, a posle toga sledi i tužba, kako to već ide, za duševnu bol i patnju.

U međuvremenu, firma u kojoj sam bio predsednik Upravnog odbora, predsednik Sindikata „Nezavisnost“, zamenik direktora i urednik, ide u stečaj. Zapravo, uz saglasnost tadašnje vladajuće koalicije, gradonačelnik Ljubiša Simović (DS) uspeva da od Ministarstva ekonomije dobije saglasnost da 40 radnika napusti firmu po socijalnom programu uz po 4000 evra, a da ostanu najbolji koji bi trebalo da „Ibarskim“ vrate stari ugled i slavu u uslovima koji bi omogućili normalno i uspešno poslovanje. A onda se dogodilo da najbolji budu isterani na ulicu, bez igde ičega.

Dakle u trenutku kada se radilo na tome da se uz pomoć lokalne samouprave „Ibarske“ oporave, biva postavljen stečajni upravnik koji je „Ibarske“ doveo do bankrota, a potom su prodate novom vlasniku bez obaveze da zaposlene, koji su poslani na Zavod za tržište rada, vrati na posao.

Uspešan biznismen koji je došao u Kraljevo iz Petrinje, bivši julovac Dragan Čičić, sada upravlja sa tri medija nekada najmoćnije medijske kuće u ovom delu Srbije. Istovremeno, zaposleni, koji već tri godine nisu primili platu, niti im je povezan radni staž, a među kojima su i vrsni novinari, neki čak i pred penzijom, bukvalno gladuju, bez ikakvih izgleda da se njihov status poboljša.

I kako, i zašto, očekivati da julovac brine o onima koji važe za perjanice demokratskog i objektivnog informisanja u vreme kad je to bilo sasvim suprotno idejama pomenute političke organizacije za koju se mislilo da je definitivno izumrla? Štaviše, novi vlasnik vraća na posao iste one koji su uzeli otpremninu i koji su sve vreme borbe za spas „Ibarskih“ bili na suprotnoj strani, a neki čak i lično umešani u kriminalnu privatizaciju, kao deo tadašnjeg, takozvanog, menadžmenta i koji bi zbog toga trebalo da odgovaraju zajedno sa bivšim vlasnikom koji je već mesecima u zatvoru. Očigledno je da u Kraljevu postoji jedan broj ljudi, udbaša, u najgorem značenju te reči, koji su uvek na svojim mestima, bez obzira na prividne promene vlasti u gradu.

Možda nije bez značaja da napomenem da sam do sada objavio trinaest knjiga, uglavnom poezije, ali i dokumentarističke proze, među kojima je i knjiga reportaža s porodicama poginulih boraca 1999. godine sa ovog područja.

Imam dva sina, koji su služili vojsku, nezaposleni, pa nas svu trojicu izdržava supruga koja radi kao prodavačica cveća. Za to što sam radio

svojevremeno sam i nagrađivan, a pre nego što sam počeo da se bavim politikom, dao sam zapažen doprinos da Kraljevo postane jedan od značajnijih kulturnih centara u Srbiji.

Član sam Udruženja književnika Srbije i Nezavisnog udruženja novinara u čijem sam osnivanju učestvovao.

U očekivanju otvaranja dosijea, koji će pokazati da sam bio na listi za odstrel DB, zajedno s pokojnim Miletom Korićancem, nadam se da ćete učiniti ono što je u Vašoj nadležnosti da moje ljudsko pravo na dostojanstven i častan život, kakvim sam do sada živeo, bude poštovano.

Srdačan pozdrav,

Ivan Rajović,

Ruđera Boškovića 49/a

Natrag

copyright magazin-tabloid.com © 2012.